

Άγιος Αμφιλόχιος, Επίσκοπος Ικονίου: Η χειροτονία του σε επίσκοπο από τους Αγγέλους

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

•
Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

[...] Καθ' ον δε χρόνον ευρίσκετο αγωνιζόμενος εις την άσκησιν, ετελεύτησεν ο Αρχιερεύς Ικονίου Ιωάννης ονόματι. Ο δε προνοητής των απάντων Θεός έστειλεν Άγγελον και λέγει προς τον Άγιον:

«Αμφιλόχιε, ύπαγε εις την των Ικονέων Μητρόπολιν να γίνης βοσκός των λογικών μου προβάτων».

Ο δε Άγιος ήκουσε μεν την θείαν φωνήν, αλλ' ως ταπεινός δεν είχε προθυμίαν να υπάγη, νομίζων ότι δεν ήτο διά τοιαύτην υπηρεσίαν άξιος.

Και την δευτέραν νύκτα ακούει την ομοίαν φωνήν του Αγγέλου. Και πάλιν είχεν αμφιβολίαν μήπως και ήτο απάτη του δαίμονος.

Όθεν ήλθε και την τρίτην νύκτα και του λέγει:

«Μη εναντιώνεσαι εις το θείον πρόσταγμα, Αμφιλόχιε, διότι η Χάρις του Αγίου Πνεύματος σε εψήφισεν Επίσκοπον».

Λέγει προς αυτόν ο Άγιος:

«Εάν είσαι Άγγελος του Θεού, μένε να ποιήσωμεν προσευχήν αμφοτέροι».

Ο δε εδέχθη.

Εγερθείς λοιπόν ο Όσιος από την κλίνην, κλίνει την κεφαλήν εις προσευχήν ταύτα λέγων:

«Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ» και τα επίλοιπα.

Ο δε Άγγελος, κρατήσας από την χείρα τον Άγιον, επήγαν εις την Εκκλησίαν και ήνοιξαν αι θύραι μόναι των. Τότε έλαμψεν όλος ο Ναός από φως ουράνιον και πολλοί λευκοφόροι συνηθροίσθησαν, οι οποίοι επήραν εις το άγιον Βήμα τον [Αμφιλόχιον](#) και δίδοντες εις αυτόν Ευαγγέλιον, όπερ έφερον, είπον προς αυτόν:

«Ας είναι ο Θεός μετά σου».

Εις δε εξ αυτών, όστις εφάινετο ανώτερος, είπε προς τους άλλους:

«Ας ποιήσωμεν προσευχήν, διά να έλθη εις αυτόν η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος».

Ευξάμενοι λοιπόν, και ειπόντες εις αυτόν «Ειρήνοι σοι», ανεχώρησαν.

Ήτο δε τότε μεσονύκτιον και έμεινεν ο Άγιος θαυμάζων τοιαύτα παράδοξα και κλίνας τα γόνατα δεν ηδύνατο να ομιλήση λόγον ουδόλως. Μόνον με τον νουν προσήχετο, διαλογιζόμενος τίνα έκβασιν έμελλε να έχη η όρασις.

Όταν δε ήλθεν η ώρα του όρθρου, επήγεν ο εκκλησιάρχης εις την κέλλαν του Οσίου να λάβη συγχώρησιν, να κτυπήση το σήμαντρον και δεν τον εύρεν. Είπε τότε εις τον Αρχιμανδρίτην, και εκείνος του είπε να σημάνη. Συναχθέντες δε οι αδελφοί έψαλλον.

Ο δε Άγιος έκειτο άφωνος και μετά μίαν ώραν συνήλθεν από την έκστασιν και φωτισθείς την καρδίαν από την θείαν λάμψιν, ηγέρθη λελαμπρυσμένος εις το πρόσωπον με φως άρρητον και θαυμάσιον.

Ουδείς δε από τους αδελφούς ετόλμα να τον ερωτήση τι έπαθε, μόνον έπεσον εις

τους πόδας του ζητούντες ευλογίαν, κατά το σύνηθες.

Ενώ δε ο Άγιος επήγαινε εις το κελλίον του, τον υπήντησαν επτά Επίσκοποι, οίτινες είδον θείαν οπτασίαν, διά της οποίας προσετάγησαν να υπάγουν να τον χειροτονήσουν Ικονίου Επίσκοπον.

Πλησιάσαντες λοιπόν εχαιρέτησαν αυτόν και τον ηρώτησαν λέγοντες:
«Συ είσαι ο αφιερωμένος εις τον Θεόν Αμφιλόχιος;».

Ο δε με ταπεινήν λαλίαν απεκρίνατο:
«Εγώ είμαι ο αμαρτωλός και ανάξιος».

Και λαμβάνοντες αυτόν, επήγαν εις την Εκκλησίαν να τελειώσουν εκείνο το οποίον τους προσέταξε το Πνεύμα το Άγιον. Όταν ενεδύθησαν τας αρχιερατικές στολάς, ηννόησεν ο Άγιος τι ήθελον να πράξωσιν· όθεν ωμολόγησεν εις αυτούς φιλαλήθως την νυκτερινήν οπτασίαν, ότι Άγγελοι τον χειροτόνησαν.

Οι δε ταύτα ακούσαντες εξέστησαν διά το παράδοξον του πράγματος και εγνώρισαν ότι θέλημα Θεού ήτο βέβαια να γίνη η χειροτονία του.

Τότε συναθροίσαντες όλους τους Επισκόπους και Κληρικούς της επαρχίας ανήγγειλαν την υπόθεσιν άπασιν. Όθεν όλοι με μίαν γνώμην και ψήφον κοινήν ανεβίβασαν αυτόν εις τον θρόνον ως άξιον το τογ' (373) έτος, κατά τους χρόνους των βασιλέων Ουαλεντινιανού και Ουάλεντος.

Έφθασε δε μέχρι των χρόνων Θεοδοσίου του Μεγάλου και των υιών αυτού εν έτει τ'ε' (395). Παραλαβών λοιπόν την Εκκλησίαν, εποίμαινε ταύτην θεάρεστα ποτίζων με ζωήρρυτα λόγια και με άρτον θεοσεβείας εκτρέφων τα λογικά πρόβατα.

Απόσπασμα από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Νοέμβριος, τόμος 11ος.

(Πηγή: pemptousia.gr)